

ДОНЧО ЦОНЧЕВ
ПРОТОКОЛ ЗА ЕДНА
ПИКАНТНА СЛУЧКА

chitanka.info

Тя лежеше по гръб, ръцете под главата, единият крак свит.

Оня седеше по турски и удряше с чука по камъните.

Миланката лежеше по корем на десетина крачки от тях, притаил дъх в хвойната.

Тя беше много хубава. По още меките ѝ ръце личеше, че е стажантка. Краката ѝ бяха дълги, сякаш започваха от врата, а гащенцата — къси. Както лежеше, блузката ѝ приличаше на платната на лодка, подгонена от буря.

Оня беше много як. В гръба приличаше на гладиатор, но в лицето не, защото постоянно говореше. Както си служеше с чука, повече напомняше влашки чакълджия, отколкото геолог.

Миланката беше стар. И годините, и преживяното го дърпаха надолу и го правеха неспокоен. Затова с усърдие се залавяше за „попиперлия далавери“, както сам обичаше да казва, а също така и за неща, отнасяни към „тънката част“. Всъщност изразът „тънката част“ постоянно квартируваше в устата му, но той никога не добавяше, че напоследък участието му се състоеше главно в слушане на приключения и от дъжд на вятър — в гледане. Службата горски пазач си има своите предимства.

Навярно има такъв закон: колкото повече чакаш нещото, толкова по-на чалъм ти идва. Ето, тия двамата обещаваха, че с тях и него ще се случи нещо много приятно. Той го почувства още първия път, когато ги видя в района си. Но след като вървя подире им като сянка цяла седмица вече, това, което не се случваше, започна да го нервира, влудява и настървява. „Както се мотаят, ще вземе да превтаса хубавата работа и да се развали за едното чудо“ — мислеше си Миланката. Всъщност то има и такъв закон.

Горският псуваше в ума си и двамата геолози заедно, после поотделно, всекиму заслуженото, и не искаше да признае, че мисълта, която му се втъпяваше днес от обед насам, е вярна. Тя беше: „Млад човек е като пролетта — да ти призлее, докато пекне, както трябва. Аз съм стар като есента — търпялото ми накъсява от ден на ден.“

Лежеше Миланката по корем, гледаше ту в блузката, ту в сгънатия крак на стажантката и се замисли за есента, която приближаваше и като сезон. Нищо друго не приличаше повече на него, колкото есента: глуха като самотата му; топла — службичката; многобагрена и влажна — спомените; сбогуваща се с изблици на

затопляне и внезапно застудяване — като страстите на стареца. А пролетта му беше много назад, в съвсем друго време. Тези, новите, хабер си нямат от него. Какво ли знаеха те?

Доця му се да запали цигара, но тайната позиция не позволяваше. Не си струваше да се издаде за един дребен кеф, след като цяла седмица ги дебна и не ги беше изпуснал от погледа си дори и когато отиваха по малка нужда. А най-глупавото беше да се откаже тъкмо сега. Днес още от сутринта тя беше особено весела. Оня пък вече говореше не само за камъните. Разказваше й филм или нещо такова. Така стават тия работи. После пък го изби на поезия. „Море от хлорофил“ била гората. „Да си напълниш бавно дробовете.“

„Див петел — мислеше си Миланката. — Хлорофил: Чам, братле, чаам! Море от чам, дето казваш. Вземаш една брадва и започваш. Да си напълниш бързо джобовете. Днеска яма, утре няма. Че така и стана. Даже даваш брадви на местните, а ти заминаваш за Виена. Келеш, виждал ли си ти жива дукеса?“

Миланката дотолкова се увлече в спомени, че като поиска да се поклони на дукесата, която имаше предвид в момента, заби нос в хвойната и се убоде. Така беше някога. Гората тъпо стенеше. Залудо ехото на топорите се биеше в канарите. Ловката метаморфоза на колофононите сълзи и трупите в парички го изпълваше с гъделииво щастие и пред нищо непреклонно могъщество. Приказна работа. Дукесата е удивена. Но тъкмо сега работите глупаво се обръщат с главата надолу. Да не говорим за това. И отново гората. Тя като Исуса обръща случайно останалата здрава буза и му я подлага. Дори му дават една ръждива манлихера с пълна цев, като му поръчват да пази горското стопанство от такива като него. Той не се колеба дълго. Работата на горски пазач е видимо по-приемлива от изкопчийската. Даже в замяна на това, че той трябваше да пази гората, тя също го запази: държеше го настрана от всичките им нови съчинителства, които го караха да се чувства съвсем изоставен и непоправимо стар. Какъв свят бяха направили! И бяха изпечени в играта, не можеш ги разбра отведнъж. Миланката знаеше това от своето време: по-порочният по-ловко носи маската на светеца.

Не усети кога залезе слънцето. Сумрак плъзна в боровинките и клека и почерни триъгълните корени на смърчовите. Синкав полумрак — уж бавен, пък бърз като времето. Той достигна чак вътре в мозъка

му и прошепна: „Нищо. И днес нищо. Само дето се напъва тук цял следобед.“ Искаше му се да скокне, че като ги зачесне и двамата с приклада на ръждилката си...

Изведнъж тя се сепна и каза:

— Виж!

Оня погледна нагоре, и Миланката погледна след него, като по инерция. Тежки синкави облаци с бели повлекла отдолу пълзяха над главите им. Не мина минута, и първите капки тежко чукнаха по напуканите чела на гранитните гъби.

Тя каза, че знаела наблизко колиба. Наметнаха се набързо и тръгнаха бавно. Оня обясни, че и да тичат, едва да се влачат, все едно — ще ги намокри до кости. Такъв беше дъждът.

Тяхното темпо беше добре дошло за Миланката. Той се изтегли пълзешката назад и хукна към колибата по най-прекия път. В неговия район само лисиците и белките знаеха пътеките по-добре от него.

Сгърбена в сърцето на Родопите, колибата изглеждаше като да е накрай света. Където няма времена и нрави. Където няма съвсем нищо освен това, което всеки носи със себе си.

Миланката влезе много преди тях. Напипа одърчето в тъмното и се шмугна под него в сухото сено. Направи си удобно скривалище. Сърцето му подскачаше под шубичката. Случаят сам искаше да му предложи повече, отколкото бе очаквал: нощ, дъжд, легло, позиция на по-малко от метър разстояние.

Когато ония пристигнаха, запалиха борина и в колибата стана светло и топло.

— Няма спиране, ще знаеш.

— То не е дъжд като дъжд, ами...

— Какво?

— Ужас, не виждаш ли! А до лагера са десетина километра.

— И повече.

Тя пробва одърчето, каза, че било здраво и удобно, а оня стъкна огъня.

— Колко стана?

— Осем и десет.

— Охоо!

Тя каза, че не бивало да стоят така мокри. Щели да настинат, утре имали много работа.

— И да се изсушим, на път към лагера пак ще ни намокри — каза той.

— Лагер ли? Да не си луд!

— Че как иначе?

— Ще нощуваме тук — каза тя.

Оня каза, че дъждът можел да спре.

— Е, ако спре...

В сеното под одърчето беше топло и много удобно. Плющенето на дъжда отвън можеше да прикрие малки шумове. Миланката виждаше гърбовете им, без те да могат да го видят, даже и ако се опитаха.

— Слушай — каза оня, — аз да изляза малко, а ти се съблечи и си изсуши парцалките, а?

— Почти гениална идея — каза тя. — После излизам аз, докато се изсушиш ти, и така до разсъмване.

— Не, виж какво... на мене нищо ми няма. Мокър или сух, все едно.

— Другарю старши геолог, работният ден изтече. Сега аз ще покомандвам малко: иди в оня ъгъл и се обърни!

— Излизам, излизам — каза оня. — Няма нужда.

Но тя не му позволи да излезе. Прати го в ъгъла и започна да се съблича. Мокрите дрехи се изхлузваха от тялото ѝ трудно. Миланката никога не беше допускар такава закръгленост у нея, въпреки че мислено много пъти бе правил това, което тя извършваше в момента. В сеното му стана много топло.

Оня от ъгъла се обади:

— Да са останали в торбата ти цигари?

— Да — каза тя, — но чакай малко. Първо трябва да направя параван.

Докато чистеше дрехите си от калта, тя се въртеше около огъня, навеждаше се и Миланката за миг помисли, че нарочно го прави. Изведнъж се обърна с лице и дойде към одъра. Мокрите ѝ крака стъпваха на педя от носа му.

— Сега ще разваля одъра, за да направя от него параван — каза тя. — После пак ще го сглобим.

Сърцето на Миланката спря. После като в агония се разтупа и напълни главата му с шум. Испита чувството на вол в кланица.

— Недей го разваля — каза оня. — Тук има един вратник...
Дръж.

— Остави го така, зад гърба си. У-ха, чудо параван ще стане от него.

Наистина стана... Оня също се съблече от другата страна на вратника и сега двамата седяха пред огъня, докато дрехите им се сушеха. Започнаха да ядат. Имаха хляб, сланина, домати и две много дълги тъмнозелени чушки. После тя се сети за кутийката с конфитюр от дюли.

— Контифюр — произнесе тя. — Сестра ми казва „контифюр“ и „дуля“.

— Аз като малък съм казвал „покой“ вместо копой и „путушинка“ вместо перушинка.

Набучваха сланината на клечки и я цвъртяха над жарта. В колибата стана весело и уютно.

„Тъй се получава удар — мислеше си отдолу Миланката. — Шок. Скъпо щеше да ми излезе. Хайде бре, серсемин, докога ще се посукваш!“

Сега гърбовете им не бяха интересни. Като им изсъхнаха дрехите, облякоха се. Тя развали паравана, ръкува се смешно с него и каза:

— Ето пак сме заедно. Не е ли време да лягаме?

— Време е. Ти лягай, аз ще опиша последната точка от маршрута и образците. Ще поддържам огъня.

Тя търсеше с очи погледа му, но той ровеше в еднодневката си. Опря показалеца си на гърдите му като револвер:

— Слушай, добре ли е, че сега сме сухи?

— Да.

— А ти упорстваше, защото по рецептата на някакъв мухлясал бабешки морал не е добре да се събличаме така, нали? Добре е да настиваме и да не спим, когато ходилата ни горят, а сипеите чакат и утре. Не, не, назад ти е часовникът. Хайде лягай! Веднъж в Кавказ...

— Аман от твоя Кавказ — прекъсна я оня. — Не само последната, а половината от точките ми са неописани, ако искаш да знаеш. Не съм длъжен да лягам с кокошките.

— Аз ли съм кокошките? — каза тя.

— Глупости, не исках да кажа това, рано е.

— Е, добре. И аз имам да пиша. — А така ми се спи!

Оня изу чепиците си и легна. И тя легна до него от външната страна на одърчето.

— Опри си гърба — каза тя. — Така. И ти се завий с платнището, то е широко.

Миланката разбра по дишането ѝ, че е заспала. Оня не се чуваше никакъв. По едно време се измъкна, сложи дърва на огъня и като стъпваше на пръсти, взе картата, камъните и синята тетрадка с твърди корици. Като се наведе да пали цигара от едно въгленче, на Миланката му се стори, че за миг го стрелна с очи.

„Да рече да ме спипа тук, извива ми врата като нищо. За едното чудо ме пречуква. — Як е като говедо. Дръвник!“

Оня започна да пише на играещата светлина на пламъците. Оглежда камъните, като че ли за пръв път пипваше такова нещо, повъртя ги дълго време в големите си ръце, човърка ги и пак пише. Лицето му беше източено и унесено. Така биваше винаги, когато съчиняваше изреченията в тетрадката. Там имаше стотици изречения, написани в дъждовни или много лунни нощи, в горещи дни и дълги, малко тъжни вечери. Някои от тях щяха да достигнат до доклада. Разбира се, не до последния, а до един от стотиците предварителни доклади в управлението.

Като свърши с писането, той отиде до вратата и я отвори. Дъждът плющеше още по-страшен и безсилен. После хвърли последните дърва в огнището, загледа се още веднъж в най-големия от камъните и като оправи несръчно платнището над стажантката, легна до гърба ѝ. Не мина много време и захърка. Сякаш ринеше чакъл, такова хъркане. То напълни колибата с морен сън, копнеж и простота. Нищо повече не се случи.

Миланката се почувства глупав и болезнено измамен. Питаше се, той ли е остарял, или светът се подмладяваше. Когато въглените се покриха с пепел и над него някой от двамата слабо помръдна, обръщайки се на другата страна, сепна се и се събуди. Дали не беше пропуснал нещо? Но не съжаляваше, че е заспивал. Вече не искаше нищо. Помисли си, че неговите разбирания за хората и времената приличат на пепелта в огнището.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.